hoovaga mahal. Pöörab ümber ja jääb vaatama tagajärgi vaatama, kus habune ja rüüsel jälmapidi kiiri alla ära kadunud. Nüüd läheb tal tuppa. – Vanamehel jubas juppa pajas ammuugi valmis keedetud. Vanamees rüüpib kuulas luuga lõuna. Paiss räägib aegajalt ära ja annab ikka vanamehe kätte, mis peale jee kohe ära kaob. —

Tulevad vennad kaasa ja hoovavaras seda imelugu räägivad, kuidas üks mees vaese rüütas ja vaese habuse seljas ülesmäe otsa vanaga tütre juurde tahtnud jätta, aga ei ometigi ei ole jõudnud. . .

„Lah, oli imelik küll, mina nägin seda ka," ütles noorem vend. „Aga, aga, või sinul mispidiu aegsa üle jäi, et sinna võõrsõbal" vahtima tulid! Küll sega hommen paremat nõnda peame!" ähvardadasivad vennad.

Teisel hommikul vieskasivad vennad mati erneid tuhka ja andsivad noorema vennale käsu kätte õhtuks sugu valmis keeta, ning lõnksivad teist korda ümber kaotama.

Istub jällegi tuhkapaiss leelõunale ja mõtleb kuuma meelega eilase vanamehe peale. Tuhal seisabgi jälle vanamees temal ees ja põrnib tänase kurbtuse jõvele. Tuhkapaiss räägib ära et tuksel mati erneid tuhka viisamad ja tema nagu väljas käskinud korjatud ning sugu valmis keetud. —

Sõlle kaputab vanamees kepsõgi vastu leelõunat ja küsib erned, vünnane vai üks on matis. Nüüd annab tal paiss sõe hõbe vile ja ütleb:

„Mine küsi juurde ja vilistad, mis päevle jäädi hõbe habune ja rüüsel välja ja tulevad. Pane rüüsel jalgu, istu

tuvale tuvja peale ja jäädad mäe otsa! Küll mina selle ajaga sugu valmis keedan, kui sina tagasi alad!" —

Tuhkapaiss võtab vile, läheb küsi juurde, vilistab, ning varsaga seisabgi habune käega ütleb tal ees. Paiss pöörab rüüsel ümber, istub tuvale tuvjale ja kihutab nagu tuul määdad mäge ülesse minema. Mäe all pöörsivad vennad mitmed, üks jaa, teine kätte seljas ülesse, aga ei jõua keegi. — Hoovitselt näevad inimesed, et hõbe rüütes mees hõbe habuse seljas määdad mäge ülesse jäädab ja jõuavad imeatomult vahtima. Tuhkapaiss jäädab habusega jõmelt mäe teise jõngu peale, aga ei varsamale habuse seljas enam ei võta. – Pöörab habuse ümber ja jäädab küsi juurde tagasi, kus habune ja rüüsel jälmapidi küsi alla ära kaovad.

Istub tuppa. Vanamees istub lõunad ja tõmbab piipu, sugu aurab paadas. Küsib paiss käelt, kui kõrgele tal nüüd tänu jõudis. Paiss räägib, et tuse jõngu peale jaanud; annab vile vanamehe kätte ja tänab abi eest, mis peale vanamees jõua kadub. —

Õhtul tulevad vennad kaasa, hoovavaras päänud ja tutustavad, kuidas hõbe mees hõbe habuse seljas tänu määdad mäge ülesse jäänud.

„Lah, oli küll Eere! Mina olin seal jamas juures," vastas tuhkapaiss ära.

Vennad imestasivad, et küll aa tal nii ruttu erned tuhast väljas korjas, sugu valmis keetis ja meelega vaatamas jäi mitmed, ning ehk asivad talle jõupmisel päevad vastikemad tõõ muretsedad. —